teda pakku. Selleſt ajaſt ſaadik ei julgenud ma Lottiſt eemale minna. Koll waritſes mind igal pool taga ning minu elu oli õieti kardetawas õhus. Kuid Lotti meeleſt olin ma ſee kõige nägusam Gorilla ja uſu ka niiſuguſt emaſt elukat — teab ka wahet teha ilu ja inetuſe wahel, olgu ta iſe küll päris metstont näu ja teu pooleſt. Hää küll — Lotti oli mu kaitſe-wägi ja ſelleſt oli mul küll.

Noh, tuli ometi pääw, kus ma ſelleſt mulle nii wastameeleſt ſeltſiſt lahti ſain. Gorillad oliwad end randa aſunud, kus nad eneſele konnakarpiſid korjaſiwad, millede pääle nad wäga maiſad oliwad. Mis aga nägi minu ſilm mere pääl? Mitte wäga kaugel ära ſõitis ſääl meie laew Bellerophon. Nii pea, kui ahwid minuſt natuke eemal oliwad, kargaſin ma wette ja, kas wõtta ehk jätta, kõigeſt jõuuſt laewa poole. Korraga kuulen eneſe taga padiſemiſt wee ſees. Ma waatan tagaſi — ſuur muſt kogu ligendab end minule. See oli wiſt Koll! Onnega jõudſin ma laewa parrale, wõtſin plissi kätte ja laſkſin mu tagaajajat. Hale kiſa tuli wastuſeks; nüüd nägin, et ſee ju Lotti oli. Kahetſedes kargaſin ma wette ja aitaſin truuwi looma laewa pääle, kus ta mõne ſilmnpilgu järele minuſt lastud kuulihaawaſſe ſuri".

Eesti-maa rahwa Kalender 1892, lk. 35